

MRTVAŠKA SERENADA

Jože Udovič

Pozna ura
pod slepim mesecem.

Skozi puščavo
peščene mesečine
hodi sama in ihti.

Kot dva plamena
bleda ji roke drhtijo
in v prsih jo duši
srce, razbit kristal.

Njene blazne sanje
iščejo pod mesecem
mrtvaškim
skrivna vrata.

Samota ji šepetaje:
Stopi v prostore
brez odmeva,
v tišino
brez spomina.

Zapro se vrata,
klici od onstran
vdirajo za tabo,
ti pa se več ne spomniš,
čigave so besede,
ne veš,
zakaj kliče za tabo
ta tuji glas.